

Великден идва и е предпразнично.
Предспасително.
Предмилосърдно.
Предмолитвено.

Всички отново ще си пожелаем да отворим очи за христовата красота и милост, да отворим душите си за добротата и любовта човешка. Ще запалим отново свещ в храма, а на излизане от църквата пак ще видим старите познаници, протегнали ръка за милостиня: „Дај за децата, дај за здраве, дај за живот.“ И няма да броим колко очи ШИРОКО ще се затворят.

Великденската ни молитва към Спасителя е проста – да отнеме способността на нас, човечите, широко да си затваряме очите, ушите, душите. Да ни отнеме способността да отминаваме гребничките неща, които още ни правят хора.

Великденската ни благодарност е за вас, щедрите по душа съмишленици и спонсори на SOS Детски селища България, които дарявате не просто средства, а помагате, за да имат децата и семействата в риск нови очи, широко отворени за красотата, живота и човечината!

Честито Възкресение!

SOS ДЕТСКИ
СЕЛИЩА
БЪЛГАРИЯ

Сдружение SOS Детски селища България
ул. Паскал Тодоров 8А, 1618 София
тел. 02/8184949, 02/9557000, факс: 02/818 4930
email: office@sosbg.org

Нашата банкова сметка е:
Райфайзенбанк България ЕАД в лева:
IBAN: BG76RZBB91551060353913
BIC: RZBBBGSF

SOS ДЕТСКИ
СЕЛИЩА
БЪЛГАРИЯ

ВЕСТОНОСЕЦ

1
2011 г.

**За децата, широко отворените
очи и Великден**

“Обичам Великден, защото боядисваме яйца. Ще дойдат баба, мама и моята приятелка. Аз ще победя с червеното яйце, защото съм Кръстиян и съм кръстен на Христос”

Център за семейно консултиране и подкрепа във Велико Търново се намира в края на града. На няколко метра от църквата „Света троица“. Сигурно е чиста случайност близостта, но и на двесте места хората идват с надежда за помощ. В много от случаите си тръгват с вяра.

Работим от март 2008 година по проект за превенция на изоставянето и подкрепа на семействата. Предоставяме социална услуга в общността – психосоциално и психологическо консултиране, материална подкрепа, придружаване, създаване на подкрепящи мрежи за млади самотни майки, за многодетни семейства, за разширени семейства, грижещи се за деца без родителска подкрепа, за семейства, които нямат постоянно място за живеене, за семейства, които не могат да посрещнат образователните нужди на своите деца.

Иначе казано, опитваме се да надгледим от обратната страна на риска, невидимата, непонятната, непреводимата на човешки език, онази, в която една майка изрича с думи или без думи „не си искам детето“. Често се питаме – сред кои грехове е изоставянето на едно дете? Къде свършват личните граници на греха и започват социалните му измерения...?

Човешките съдби в Центъра ни дават всеки ден горчив отговор за човешката мъка и широко затворените пред нея очи.

Анна и Кристиан

Анна и нейното осемгодишно момче живеят сами. Тя е на 26 години, без работа, без родителска подкрепа, без собствен дом. И с огромното желание да подаря на малкия Кристиан всичко, за което е мечтала. Не винаги мечтите се сбъдват, когато искаш: „Нашият татко се изплаши и си тръгна, и още не е виждал сина си. Майка ми не можа да преглътне разочарованието си от мен и „моята грешка“ и ме отпрати. За месец-два останахме при сестра ми, но няма гости без край. Вариантът беше квартира. Не можеш да скриеш бременността си, не можеш да останеш анонимна. За бащите анонимността е сигурна, макар че щом си създад живот е логично да поемеш отговорност. Влизаш в омагьосан кръг без човешка топлина и внимание, а вече носиш и в себе си Живот. В социалната служба, където поискаш помощ, ми обясниха, че децата са най-голямото богатство, но е

трябвало да мисля по-рано за това. Минаха 8 години, в които да мисля над думите им. Когато децата в първи клас грезнеха Кристиан, че има само майна, никой не ми помогна - отговорността прехвърлиха само върху мен и ми поставиха условие - да бъде възпитан. В отдела, закрилящ децата, ме обвиниха, че за 8 години не съм се научила да бъда майна. Когато работех до 19 часа,

за да осигуря нормално детство на сина си - пак бях безотговорна, защото пък не съм осигурила родителски надзор след занималнята. Държавата има правото да отнема родителските права, но не предлага помощ за самотните родители. Не е толкова страшно да си на квартира и да свършаваш едва двата края, но е по-страшно равнодушието, предвартелното отношение, че сме „социално слаби“.

Когато не вярвах на никого и на нищо, срещнах хората от този център. Полученото от тях внимание и загриженост са повече от надежда. Сега си давам сметка, че всичките ми комплекси, притеснения и грешки имат корени назад, в моето детство. Нито веднъж не получих похвала от майна ми, нито веднъж. Когато не и се разгрявах с мен, просто ме пращаше при баща ми. Той пък не ме питаше дали изобщо ходя на училище, дали уча, с кого играя или излизам. Тук, в Центъра, в разговорите, в срещите на групите и психолога научих колко много имам още да уча, че само любовта ми към Криско не стига, че трябва да сложа „граници“, но и поощрения. Най-хубавото е, че говорят с мен като с равна. Изслушват ме. Помагат ми. Заедно със социалния работник мислихме с какво да ангажираме Кристиан, за да намалим оплакванията от него в училище. От октомври 2009 е записан в клуб по латинотанци, по проекта заплащат месечните такси и Кристиан е просто неузнаваем. На първия си концерт в читалището гледаше с такива широко отворени очи, за което нямам думи да говоря и да благодаря. Със същите отворени очи гледаше и не вярваше на гарения конструктор Лего.

Спомяна си отчаянието, което ме накара преди няколко години да го оставя и да замине за чужбина. Издържах 7 месеца. Върнах се, а той не ме беше забравил. Преглътнах и постоях месец при майка ми. С нея е трудно, близки сме, но сякаш говорим на чужди езици. Сега сме само двамата с Кристиан, останах без работа и съм на борсата, наемът ми е половината от дохода, но ми помагат за училищния стол на детето, за танците му, получавам повече отколкото съм вярвала, че имам право. Издвацият Великден ще посрещнем с помощ от поевта на SOS детски селища. Запомнила съм нещо, на което научих Кристиан. Първото чулено червено яйце не се изяжда цялото, а се разделя с най-обичния човек. Моята половинка е за него, той също отхапва от яйцето си и го дава на мен. Обичта му ми стига.*

Представянето на Ана и Кристиан и информацията за Центъра за семейно консултиране и подкрепа са предоставени от Албена Прокопиева – координатор на Център за семейно консултиране и подкрепа Велико Търново.

Първото чулено червено яйце не се изяжда цялото, а се разделя с най-обичния човек.

